

— Сега нѣма нужда, каза докторътъ, като се стъмни ще миненѣ въ Хамбаревата воденица и бай Лилко всичко ще ти намѣри. Азъ, по щастие, носѣ и друго едно старо тескере то ще бѣде за тебе Имаме и храна въ вулията.

— Отлично. Но азъ идѣхъ тукъ не съ тая цѣль да бѣгамъ пакъ Азъ мислѣхъ да заварѣ възстание.

— А то излѣзе каша отзова се докторътъ ядосано . . . Само се обрашневахме, колкото да оиропастиме града

— Имате ли нѣкакви извѣстия отъ другитѣ мѣста

— Тъмни слухове само: на всѣкъдѣ сѣ тая поразия Възстанието не можа да се распространи и само катастрофи Ти повече трѣба да знаешъ

— Да, видѣхъ ги отъ планината пожаритѣ като свѣтѣхъ на двайсетъ мѣста, каза Огняновъ

— Не билъ, брате, озрѣлъ народа за такова нѣщо! Измамахме се страшно, каза докторътъ Ужасни жертви дава България сега, и напразно

— Че се измамахме, измамахме се Но революцията трѣбваше да стане и жертвитѣ трѣбваше да станжтъ Азъ даже бихъ желалъ да бждѣхъ още по-голѣми и по-ужасающи. Ние не можемъ съ силата си да разбиемъ Турция, но можемъ да спечелимъ симпатията на свѣта поне чрѣзъ грознитѣ си нещастия, чрѣзъ мъченичеството си и кървавитѣ рѣки, които истичатъ изъ тѣлото на България Това е сѣ знакъ за съществувание: мрѣтвиятъ никоѣ го не мисли — само живиятъ има право на животъ. Ако европейскитѣ правителства не се застъпжтъ за насъ, тѣ не заслужватъ да се нарѣкжтъ християнски и цивилизовани! Сѣ едно, и да не стане нищо, ние нѣма защо да се каемъ Ние изпълнихме една чловѣшка длѣжностъ: опитахме се да спечелимъ свободата си съ кръвъ — неуспѣхме Това е жално, но не е стидно Позоръ и прѣстѣпление ще бѣде само ако скръстимъ вече рѣцѣ ако плюемъ